

staae aldeles upaataalt hen, at de i disse Indstillinger omhandlede Beløb ere udgivne, thi disse Poster ville da ikke være releverede noget. Ved at stemme mod de nævnte to Indstillinger vil det ærede Medlem altsaa fremkalde det Modfatte af, hvad han tilstiger, som jo skulde være at forstærke Misbilligelsen.

Krieger: Efter hvad den høitærede Minister har oplyst, vil der jo forsaavidt ikke være nogen Vanskelighed ved at vedtage Indstillingen under Nr. 3, idet det kun er i sin Almindelighed, at Grundføtningen om Henlæggelsen af Krigsministeriets Anvisningsvæsen osv. under Finansministeriet er udtalt i Kundgjørelsen af 14de forrige Maaned, medens jeg nærmest havde forstaaet den, som om Foranstaltningen kunde siges allerede at være truffen nu, og at være bestemt og gennemarbejdet i sine Enkeltheder. Det er jo en Sag, som har megen Betydning; jeg har selv for en halv Snees Aar siden arbejdet meget i den, og det interesserer mig derfor at see, at man er kommet et Skridt videre i den. Det er meget vigtigt for Finansministeren at have, saa at sige, Haand i Hanke med Krigsministeriet. Der er vel mangfoldige af de krigsministerielle Bevillinger, der ere saaledes knyttede til Lovbestemmelser og Vedtægter, at Sagen med Hensyn til dem er klar og simpel, og at der ikke let for deres Vedkommende kan gjøre sig nogen stor Forskiel gjældende. Men der er andre Udgifter under Krigsministeriet, navnlig saadanne, som ikke ere knyttede til bestemte Dage og Maaneder, med Hensyn til hvilke det fuldstændigt er i sin Orden, at Finansministeren faaer et nøiagtigere og bestemtere Tilsyn med Krigsministeriet, og det maa derfor meget paaskønnes, naar Finansministeriet i saa Henseende finder Imødekommen og Understøttelse fra Krigsministeriets Side. Det er gjerne de Høierestaerende, som ere villige til at træffe Foranstaltninger i denne Retning, men de have ofte i den Anledning en Deel Vanskeligheder at kæmpe med frænden af, og det har derfor været mig overordentligt kjær at høre, at ikke blot den høitærede Krigsminister er villig til at træffe en saadan Ordning som den, der nu er besluttet, men at han ogsaa hos de Mænd, som staae under ham,

finder en god Støtte for Ordningen af denne Sag, som er til Finansernes Gavn i det Hele.

Fischer: Det ærede 6te Medlem for 1ste Kredts (Ploug) foreslog os at udstemme to af de Indstillinger, som ere fremsatte af Udvalget. Den ærede Ordfører har imidlertid allerede dertil gjort en Bemærkning, som i det Væsentlige gik ud paa et Spørgsmaal om, hvad der vilde blive Følgen af, naar man stemte imod disse Indstillinger. Jeg troer, at man ved at forsøge denne Tanke noget videre maaskee vil komme til en Erkjendelse af, at dette Thing i det Hele befinder sig i en noget stærk Stilling ved at votere i et Tilfælde som det her foreliggende. Grundlovsmæssigt tilkommer der jo alene Folkethinget Ret til at gjøre Ansvar gjældende, hvorimod der er tildeelt dette Thing en Ret til at beskikke en Deel af Dommerne i Rigsretten. Nu forholder det sig jo derhos for Dieblirket saaledes, at der ikke gives noget andet Middel til at skaffe Opreisning for en Udgift, der er gjort uden Lovbevilling, end en Tiltale for Rigsretten. Deraf følger altsaa, at dette Thing ved at votere, at en Udgift faaer at passere, kommer til at deeltage i en foreløbig Dom med Hensyn til Udgifter, som, naar Spørgsmaalet om dem kommer ned til det andet Thing, maaskee kunne give Anledning til Paatale ved Rigsretten; men deri er der dog unægteligt noget Skævt. Jeg vil derfor i Anledning af de Tvivl, som fremkaldes ved og kunne være tilstede i et Tilfælde som det her foreliggende, i hvilket der maaskee kan blive Spørgsmaal om at gjøre Ansvar gjældende, henlede Opmærksomheden paa, hvorvidt det overhovedet er rigtigt, at dette Thing deeltager i Afgjørelsen af Statsrevisionens Indstillinger, eller hvorvidt dette Thing i ethvert Tilfælde bør behandle disse Indstillinger først. Jeg troer, at det ved nærmere Undersøgelse vil findes, at overveiende Grunde tale for, at Statsrevisionens Betænkning og de dertil knyttede Indstillinger behandles først i Folkethinget, ja, at dette, indtil en anden Ordning med Hensyn til Retten til at gjøre Ansvar gjældende maatte indtræde, maaskee udelukkende bør afgjøre disse Spørgsmaal.